

Недовършено претърсване.

Сивингера великодушно се скри загор бакача, времето беше тихо и приятно. Грабчетата или циганците, които ги наричаха по кейдъ, весело цвърчаха, ~~които~~ преакувката отъ дръвце на дръвце. Необикновена тишина владееше въ нашето село, както дъше мъртвост.

Няколко души
~~Няколко души~~ ^{Иване} ~~идоха~~ на Петровия дворъ и прикавчаха се.
— До вашата къща не са достигнали още? попита се едно куче.
— Не, но писма, те скоро ще се домыкнатъ... първо да се видятъ
вече

— А много ли войска се е събрала тук? попита Ивана,
единадесет годишна ~~дъщерка~~ ^{дъщерка} на дядо Петър.

— На върно не знайтъ... казватъ те дъсетъ милиона.

— И, такава и въ нашата къща ще се домыкнатъ. дядо ми
са ти земе! продума съ гласъ Петър: а ти се гавиши
поколушки, добро нима да видиш отъ твоя...

Иване усмива, отпрати се съ веселки, продума: „лека ви нощ“
и изиде.

— Сяга да ядем, казва дядо Петър. Ивана и майка ѝ са сити
на майката ѝ се сити

Ивана отиде да спати, а между стареца и баба
произведе събуждащия разговор.

— Какво мислиш Петър, да скрие ли Ивана? ... Твоя
дъщеря - турци са пълно лекоими за ~~и~~ багарки, а
особенно за момичета.